

15 Juli 1920.

.No. 14.

25e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Spreek dan tot hen: Zóó zegt de Heere Heere; Zie, ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen waarhenen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen ze in hun land.

Ezechiël 37 : 21.

Tot de einden der aarde.

Door Ouderling ORSON F. WHITNEY.

De gunstige gevo'gen van rampen — een wijsgeerig thema, behandeld door de groote Emerson in één van zijn verhevenste betoogen — worden opgemerkt in sommige van de machtigste gebeurtenissen, door de historie vermeld. De val des menschen, hoewel de dood er door in de wereld werd gebracht, heeft bewezen het middel te zijn om een planeet te bevo'ken, in overeenstemming met het doel van den Schepper. De kruisiging van Christus, een onoverkomelijke ramp voor zijn door schrik bevangen discipelen, die ontroostbaar waren totdat zij het treurspel in zijn ware licht leerden zien, bracht het voorbestemde plan voor 'smenschen za'igheid tot uitvoering. En de verstrooiing van Israël, die vreeselijke ramp, waaronder Gods volk voor eeuwen heeft moeten lijden, is zoodanig beheerscht geworden, dat zij het goddelijk doel bevorderde en Zijn oude belofte aan de Hebreuwsche patriarchen, dat in hun zaad al de natiën der aarde gezegend zouden worden, hielp vervullen.

Adam viel opdat er menschen zouden zijn; Christus stierf om de banden des doods te verbreken; en het uitverkoren volk werd over de wereld verstrooid, opdat de waarheid van het Evangelie, volgende het bloedige spoor van hun martelaarschap, spoediger haar weg zou vinden onder de volkeren, waarmede zij zich vermengd hadden. De geschiedenis van het Huis van Israël is de geschiedenis van eene gemartelde natie, lijdende voor het welzijn van andere natiën, — hoe dan ook gesproken mag worden over overtredingen als de onmiddellijke oorzaak van hun wee, overtredingen welke den Schaapherder rechtvaardigde in het brengen van moeilijkheden en verdriet over Zijne schapen, toch waren dit ongetwijfeld de „ergernissen welke noodzakelijk komen moesten.”

Profetiën aangaande de verstrooiing van Israël werden alreeds ge-

geven in de dagen van Mozes, vijftienhonderd jaren vóór de komst van den Zaligmaker. Toen de Israëlieten zich in het bezit zouden stellen van het beloofde land, vertelde hen hunne groote leider, die hen spoedig zou verlaten, dat zoolang als zij Jehova zouden dienen en Zijne geboden onderhouden, zij voorspoedig zouden zijn en een onafhankelijk volk zouden blijven. Doch indien zij Jehova zouden ver-zaken en andere goden gaan dienen, zou Hij hen verstrooien onder alle volkeren, zelfs van het eene einde der aarde tot het andere. (Deut. 28 : 64.)

Jozua, Mozes' opvolger, veroverde het land van Kanaän en verdeelde het onder de twaalf stammen. Gedurende zekeren tijd ging alles goed; doch reeds in de dagen der Richteren begon Israël den Heere te verlaten en veroorzaakte daardoor de nadering van de nationale ramp, die voorspeld was geworden. De glorie van David's en Salomo's regeering behoorde al tot het verleden, toen de vloek, lang uitgesteld, het verval van het eens doorlichtige Rijk van Israël deed verhaasten. Tien van de twaalf stammen kwamen in opstand en 't Koninkrijk van Juda werd opgericht, waarover Salomo's zoon Rehabeam voortging te regeeren. Jerobeam, koning over Israël, maakte afgodendienst de staatsgodsdienst en gedurende zijn regeering werd andermaal de verstrooiing voorspeld, toen de profeet Ahia het woord des Heeren sprak tot Zijn ongehoorzaam volk (1 Kon. 14 : 15). Een ander profeet welke dezelfde gebeurtenis voorspelde was Hosea (7 : 8) en nog een ander Amos (7 : 11, 17; 9 : 9).

Ongeveer 725 jaar vóór Christus begon de vervulling van deze profetiën. De Assyriërs trokken op tegen het Koninkrijk van Israël en begonnen het werk der verwoesting. Zooda's de gewoonte was van overwinnaars in die tijden, werden de tien stammen in een reeks van deportaties weggevoerd, en hunne plaats door kolonisten van andere landen ingenomen. De weggevoerden zijn vermaard geworden als „de verloren stammen”, waarvan maar weinig bekend is. Josephus, de Joodsche geschiedschrijver, welke gedurende de eerste eeuw na Christus leefde, verklaarde dat zij zich toen achter den Euphraat bevonden; en Esdras, in de Apocriefe boeken, zegt dat zij een reis maakten van anderhalf jaar naar het land van het Noorden. Zendingen van de Heiligen der Laatste Dagen, terugkeerende van Scandinavië, gewagen van ruwe monumenten, — groote stapels steenen — welke daar gevonden worden en volgens de overleveringen werden deze vele eeuwen geleden door een doortrekkend volk opgericht. Of dit volk nu al dan niet tot de tien stammen uit de Assyrische krijgsgevangenschap behoorde, laten wij in het midden, maar het is toch opmerkelijk dat het eene Israëlitische gewoonte was om zulke monumenten op te richten, ter herinnering aan hunne volksverhuizingen.

Indien tegengeworpen zoude worden dat monumenten, welke zeven eeuwen vóór Christus gebouwd zijn geworden, niet tot heden zouden hebben kunnen blijven bestaan, dan behoort de bestrijder het bestaan te verklaren van de ongeschonden bewaard gebleven monumenten van Assyrië, Babylonië, Egypte en andere oude keizerrijken, welke over-

bijeen ontdekt zijn door moderne archeologie (oudheidskunde). Zulk eene theorie behoeft het geloof van een Heilige der Laatste Dagen niet aan het wankelen te brengen, wanneer hij of zij zich in 't geheugen terugroept dat de ruïnen van Adam's altaar nog steeds gezien worden in dat gedeelte van de Oude-Nieuwe Wereld, dat nu bekend is als de staat Missouri, waar hun afkomst vastgesteld werd door Joseph den Ziener, in het jaar 1838 na Chr.

In elk geval, het is uit „het land van het Noorden” dat de tien stammen zullen terugkeeren, volgens oude en moderne profetie (Jer. 31 : 8; Leer en Verb. 133 : 26). Het is eveneens een feit — of deze stammen al dan niet nog intact zijn — dat uit Scandinavië en andere noordelijke landen van Europa veel van het bloed van Israël, het bloed van Efraïm, gekomen is, dat nu gevonden wordt binnen de grenzen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Na de voorspellingen aangaande het Koninkrijk van Israël, komen de profetiën van Jesaja en Jeremia, het noodlot van het Koninkrijk van Juda van te voren bekend makende. Dit koninkrijk werd door de Babyloniërs onder Nebukadnezar verwoest in het jaar 588 voor Chr., en de Joden werden in gevangenschap weggevoerd. Juist voor deze gebeurtenis verliet Lehi en zijne kolonie, gewaarschuwd door God, Jeruzalem en trokken over de groote wateren naar Amerika, dat door hen en door Mulek's kolonie, die later kwam, met nakomelingen van Jozef en Juda bevolkt werd, beide vertegenwoordigd, hoewel in vervallen toestand, door de Roodhuiden, welke Columbus in het jaar 1492 ontdekte.

Zie de ge'aatstrekken van den Amerikaanschen Indiaan! Zijn zij niet Joodsch? Juist zoo goed a's dat vele van hunne overleveringen en gewoonten Israëitisch zijn. Wie verstaat de Mozaïsche wet der wedervergeëlding — „oog om oog en tand om tand” — beter dan de woeste Lamanië? 't Doet voor hem niets ter zake aan wie het oog of den tand behoort, 't zij het de persoon is die hem kwetste of dat het iemand is die tot den stam of het volk van den laatste behoort. Hij is te veel Israëliet om zich te onderwerpen aan andere machten en in de plaats gestelde wetten.

De Babylonische gevangenschap duurde zeventig jaren. Met toestemming van de groote Cyrus keerden sommige van de Joden terug en herbouwde hunne stad en den tempel; de rest bleef in een verstrooiden toestand. De Joden welke Jeruzalem herbouwden, waren diegenen, tot wier nakomelingen Christus kwam, die, nadat zij Hem verworpen hadden, voorspe'de dat „hun huis hen woest gelaten zoude worden.” (Matt. 23 : 37, 38). Intusschen hadden Ezechiël en Zacharia — de eerste in ballingschap onder de Babyloniërs, de laatste te Jeruzalem na de herstelling — hunne voorspellingen gevoegd bij die, welke reeds geuit waren, aangaande de verstrooiing van Israël.

Eeuwen later, in het apostolische tijdperk, zag de Brief van Jacobus het licht, met zijne groeten „aan de twaalf stammen die nu de verstrooiing zijn.” Toch was zelfs toen de verstrooiing nog niet voltooid. Er zouden andere droevige ondervindingen worden opgedaan in een

van de meest opzienbarende gebeurtenissen; 70 jaar na Chr. trok Titus de Romein tegen Jeruzalem op, nam de stad en verkocht de inwoners — in zooverre zij den gruwel van den krijg hadden overleefd — als slaven, of verspreide hen door de verschillende gedeelten van het keizerrijk. Het zou boekdeelen vullen indien we dezen tak van de vermaarde natie zouden willen volgen in al zijn verhuizingen en rond-dolingen.

Laat ons nu de vraag onder de oogen zien: Op welke wijze hebben deze rampen over Israël bewezen eene zegen te zijn voor het menschelijk geslacht? Hoe kon door de verstrooing van de kinderen van Abraham, Isaïc en Jacob, Gods belofte, aan deze patriarchen gegeven, dat in huu zaad alle geslachten des aardrijks gezegend zouden worden, vervuld worden? Ik heb het antwoord alreeds gedeeltelijk gegeven en zal nu voortgaan deze vragen meer volledig te beantwoorden. Door deze deportaties, gedwongen ballingschap en vrijwillige rond-dolingen, is het bloed van Israël, het bloed dat gelooft, met een keur van geesten uit dat bloed ontsproten, en waarschijnlijk voor dat doel gekozen, onder die natiën gezonden, waar sedert dien het Evangelie is gepredikt geworden; geesten, die bekwaam zijn om God's Waarheid te herkennen en moed genoeg hebben haar te omhelzen, in spijt van smaad en tegenwerking; zodoende een voorbeeld gevende van heldhaftigheid, en van gehoorzaamheid aan de ingevingen van het geweten, dat natuurlijk van invloed zal zijn op de edelen en oprechten, in wier midden zij zich bevinden, en dat hen zal aansporen denzelfden weg te kiezen. Kaarbijkelijk was dit van veel meer gevolg dan het meevoeren door de verbannen Israëlieten van hunne wetten, traditiën en gebruiken naar deze natiën; hoewel ook dit zou medewerken om de weg te bereiden voor de grootere zegeningen, die te komen stonden.

En zulke dingen hebben na jaren hun invloed doen gevoelen. Eén van de wonderen der geschiedenis is de snelle verspreiding van het Christendom in de dagen van de Apostelen, die, ongeletterd als de meesten hunner waren, en te midden van de gruwelijkste vervolging, de Evangelie-standaard plantten in al de hoofdsteden van het Romeinsche keizerrijk; de tijdingen van „Christus en Die gekruisd”, werden gehoord van Jeruzalem tot Brittannië in het Westen, tot Indië in het Oosten, tot Scythië in het Noorden en tot Ethiopië in het Zuiden — alles binnen het korte tijdsbestek van vijftig jaren.

Een zelfde wonder is de verspreiding van het „Mormonisme” — het herstelde Evangelie — onder de heidensche natiën der moderne tijden, een werk nog slechts in zijn eerste begin. De Kerk heeft veel succes op beide ha'fronden in het verkrijgen van aanhang, de ontginning en kolonisatie van een woeste wildernis, de oprichting van een staat en van gedeelten van staten, met andere en machtiger werken nog te komen, totdat de wonderen der toekomst zullen veroorzaken, dat de wonderen van het verleden en van den tegenwoordigen tijd vergeten zullen worden.

Hoe zouden zulke dingen kunnen gebeuren indien Goddelijke Wijsheid de weg niet had bereid, door het bloed en het genie van Israël onder

a'le natiën te zenden, alvorens de Geest van het Evangelie en van Vergadering over a'le volkeren uit te storten? Anderen vóór Abraham hadden hun geloof getoond door hunne werken; doch dit doet zijn aanspraak op den titel van „Vader der Geloovigen” niet vervallen. Evenmin bewijst het dat het bloed des geloofs, waar ook gevonden, niet tot zijn bloed behoort. De Moabitische Ruth, welke geteld was onder de voorouders van Jezus van Nazareth; de Romeinsche hoofdman, over wiens ge'oof zelfs de Zaligmaker *zieh* verwonderde; Cornelius en de Samaritaansche vrouw; deze allen waren niet van Israël — niet door aardsche afkomst; doch hunne geesten waren die linie wel waardig en in hunne aderen vloede het bloed des geloofs, waarmede God „vele natiën besprenke!d” had.

Van de vertrokken Zendingen.

Van links naar rechts: Ouderlingen Herbert E. Williams, Alvin J. Teuscher en Francis O. Jones.

Wij geven hierboven het portret van de drie zendingen, wier ontslag reeds in het vorig nummer werd vermeld. Na hier ongeveer $31\frac{1}{2}$ à 4 jaren in het zendingsveld werkzaam geweest te zijn, keerden zij naar Zion terug. Zij gingen over Engeland en vertrokken 4 Juli van daar per s.s. Rotterdam van de Holland-Amerika Lijn.

De zending heeft in hen drie flinke werkers verloren. Hoewel zij nog betrekkelijk jong waren, hebben zij door hun liefde en toewijding aller hoogachtin; weten te verwerven en wat er omging in de harten dergenen,

dje bij hun vertrek tegenwoordig waren, stond op bijna elk gelaat te lezen. Wij zagen hen dan ook noode gaan. Zij konden niet altijd met ons zijn, want zij zijn ook tehuis noodig, doch de gebeden en goede wenschen van vele getrouwe leden en van vele oprechte vrienden vergezelden hen over de groote wateren.

Wij ontvingen uit Engeland nog een woord van afscheid, waarvoor wij hen gaarne een plaatsje afstaan en dat wij hieronder laten volgen:

Een afscheidsgroet.

Beleefd vragen wij een weinig ruimte in *De Ster* voor een paar woorden van afscheid aan onze geliefde Broeders en Zusters, die ons gedurende ons verblijf in Holland zoo vriendelijk behandelden, daar ons de tijd ontbrak hen allen nog te bezoeken vóór wij vertrokken. Wij wenschen hier uitdrukking te geven aan de gevoelens van dankbaarheid, waarmede wij Holland verlieten, voor al de gastvrijheid aan ons bewezen en wij gevoelen ook hoe wij gezegend waren om zoovele ondervindingen onder u te mogen opdoen en om de gelegenheid te hebben u te leeren kennen, om aan u onze getuigenis te geven en u met onze zwakke krachten de schoone waarheden van het Evangelie te verkondigen.

Nu, misschien voor de laatste maal, sporen wij u aan om getrouw te blijven. Doe uwe plichten. Bereid u voor den grooten dag, den dag van de komst des Heeren.

Wij verblijven, in liefde en met de beste wenschen voor uw welzijn, in oprechtheid

Uw Broeders in het Evangelie der Zaligheid,

ALVIN J. TEUSCHER.

HERBERT E. WILLIAMS.

FRANCIS O. JONES.

Wij verblijven, in liefde en met de beste wenschen voor uw welzijn, die zich niet Ouderling Herbert E. Williams Zaterdag 19 Juni 11. inscheepte op het s.s. Batavier, om over Engeland naar de Vereenigde Staten te vertrekken.

Zaterdag 19 Juni 1920,

zoowat half elf n.m.,

Wij willen toch het laatste woord hebben!

We lieven boven op dek, totdat wij met de verrekijkers zelfs de vuurtorens aan de Hollandsche kust niet meer zien konden. Al lang hadden we onze „French coats" gehaald, want het is frisch op zee. En dan van dat gejaag etc. waren we vrijwel vermoeid.

Wat een verschil! Enkele jaartjes geleden, toen we op een donkeren triestigen Januarimorgen de Maasstad binnenkwamen, zagen de zaken er geheel anders voor ons uit. Toen hadden we pas alles wat ons lief en dierbaar was achtergelaten in die heerlijke valleien in de toppen der Rockies.... Nu, na voor ons oneindig veel ondervinding opgedaan te hebben, keeren wij weer daarheen, naar moeder!.... „Zij is niet

veranderd," zeide broer Billie in één zijner brieven, „behalve enkele grijze haartjes, die tusschen de bruine door waren komen kijken." Moeder, die altijd onze levensgidse geweest is! Zij zorgde dat er nooit stof of vlekjes op de kleeren van haar jongen waren, vóór hij 's morgens naar school ging.... En haar grootste zorg was, dat geen vlekken op zijn hart kwamen. Daar had zij toch altijd in die jongensjaren stilletjes, afgezonderd voor gebeden. Er is eene bewusté kracht, die wé gevoelen.... Dat zijn zeker de gebeden, de verlangens van dat moederhart.

En vader, men zegt, is altijd even druk, een man van zaken — maar niet alleen zaken, want zijn grootste verlangen, waar hij alles voor over had, was om zijn jongens flink te zien opgroeien, mannen te zien worden, die onbeschoord voor den rechterstoel des Allerhoogste zouden kunnen staan, die in waarheid konden zeggen dat zij hun best gedaan hadden om de wereld eene betere woonplaats voor de kinderen der menschen te maken. Onze broer en zusjes zullen we haast niet meer kennen, want toen we Utah verlieten, waren ze allen nog minderjarig. Volgens berichten, die wij van tijd tot tijd ontvingen, nemen enkele hunner nu a's mannen en vrouwen plaatsen in de maatschappij in. We durven haast niet aan de ondervinding van de toekomstige weken denken!

Op de Batavier is er geen papier en inkt genoeg om onze ondervindingen, in Holland als Mormoonsche zendelingen opgedaan, te beschrijven.

Die taal! Wat zouden we daarvan maken? We hoorden de lui aan boord van de Noordam Hollandsch spreken. Toen ze tegen ons aan 't boomen gingen, antwoordden we maar „yes" en „sure". We verstonden er niets van.

Holland is zeker een mooi land, maar wat de taal aangaat, zouden wij geen tien dagen daar willen blijven en in het bonjour zeggen tot het land van windmolens en zeedijken lag er voor ons geen bezwaar, maar afscheid te nemen van hen, in wie wij werkelijk geestverwanten gevonden hebben, dat was geen kleinigheid. We vonden er vrienden, echte mannen en vrouwen, die heusch niet bang waren om voor waarheid en gerechtigheid te strijden en te leven, die geen dweepzuchtige, fanatieke schepsels waren, maar menschen die inderdaad pilaren in het Rijk van den Zoon des Timmermans kunnen, willen en zullen zijn.

Zondag 20 Juni, 's morgens 9.30.

Binnen een half uurtje komen we in Engeland aan. Wat zullen we daar vinden? Vanavond gaan we de Mormonen-vergadering in Londen bezoeken en morgen gaan we door naar Wales, waar nog familie van ons woont. We hebben hen nooit ontmoet, doch zij verzochten ons, hen te komen bezoeken. Zu'len zij ons, Mormonen, vreemd vinden en misschien doen zoa's een welmeenend Christenvrouwtje in Utrecht eens deed? (Zij moest weten of dat oude verhaal dat de Mormonen hoornen hadden, waar was). Neen, ze zijn zeker beter op de hoogte en gelooven die dwaze praatjes niet. We zu'len maar afwachten en misschien later

onze kennissen in Holland vertellen hoe of dit bezoek en de rest van onze reis is afgeloopen.

De bagage moeten we nu naar boven sjuwen en de papieren en paspoorten klaar maken om aan wal te gaan.... What about England?

F. O. JONES.

Een Oostersche Legende.

Een Hindoevrouw, vertelt ons de Oostersche legende, verloor haar eenigste kind door den dood.

Razend van smart, smeekte zij een profeet haar hare kleine terug te te geven. Hij zag haar lang en teeder aan en zeide: „Ga, mijn dochter, en breng mij een hand vol rijst uit een huis, waarin nooit iemand is gestorven, en ik zal doen zooals gij verlangt.

De vrouw ging dadelijk zoeken. Zij ging van huis tot huis en had geen moeite om het verlangde te krijgen; maar vóór zij het aannam, vroeg zij: „Zijt gij allen hier aanwezig — Vader, Moeder, kinderen — wordt hier niemand gemist?” Maar de menschen schudden onveranderlijk hunne hoofden met zuchten en blikken van droefheid, want overal waar zij ging was altijd een ledige plaats.

En langzamerhand, bij het verder gaan, zegt de legende, bedaarde de stroom harer smart voor het schouwspel van zorg, dat zij overal zag en het verlangen om het lijden van anderen te verzachten, was balsem voor haar eigen smart.

Tranen van verdriet werden verzacht in tranen van medelijden.

Zij vergat zichzelf en vond vreugde door anderen te helpen.

Ik dacht aan U, Moeder.

Een jongen, die naderhand Gouverneur van den Staat Massachusetts werd, was eens bijna verdronken. De boot in welke hij zeilde sloeg om, en hij moest langer dan een mijl zwemmen; maar ten laatste bereikte hij veilig de kust. Toen hij bij zijn thuiskomst zijn moeder vertelde welk een langen afstand hij had moeten zwemmen, vroeg zij hem hoe hij het zoo lang had kunnen uithouden. „Ik dacht aan U, moeder”, antwoordde de jongen, „en hield aan met zwemmen”. De gedachte aan zijn moeder hielp hem in het oogenblik van zijn grootsten nood en spaarde zijn leven, niet alleen voor zichzelf en zijn moeder, maar ook voor den Staat en de Natie.

De gedachte aan moeder heeft menig jongen en meisje, man en vrouw, voor zinken bewaard. Het heeft inderdaad meer dan dat gedaan.

De gedachte aan moeder heeft menigeen niet alleen voor den dood bewaard, maar het heeft hen geïnspireerd tot de meest edele en heldhaftige daden. De gedachte aan moeder's liefde, moeder's leven, en moeder's slapeloze nachten voor ons genoeg en onze veiligheid — de gedachte aan deze dingen heeft menige ziel geholpen door de ruwe, gevaarlijke plaatsen in het leven en ten laatste gebracht tot het Hemelsch Vaderhuis.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Een gelapt of een nieuw gewaad?

Door JAMES E. TALMAGE.

„Ook zet niemand eenen lap ongevold laken op één oud kleeid; want dezelfs aangezette lap scheurt af van het kleeid, en er wordt eene ergere scheur. En men doet geen nieuwen wijn in oude lederen zakken; anders bersten de lederen zakken,” enz. (Matt. 9 : 16 en 17).

Door deze treffende vergelijking verklaarde de Heere het beteekenisvolle feit, dat het Evangelie, hetwelk Hij leerde, iets nieuws was, in den zin van herbevestiging en onafhankelijk voorschrift. 't Is waar, het Evangelie op zichzelf was geen nieuw systeem, toen eerst geschapen, want het Evangelie is eeuwig en, zoover als het menschelijk geslacht aangaat, werd het op aarde ingevoerd door middel van openbaring aan Adam. Zie de Paarl van Grootte Waarde, blz. 33.

Christus' toodschap der zaligheid werd bitter en onmeedoogend tegengestaan door het Judaïsme, dat vasthield aan de wet, en terwijl het altijd den komenden Messias predikte, kruisigde het den gekomen Messias.

Halfbekeerde Joden trachtten het levend Evangelie in overeenstemming te brengen met de doode letter der wet. Heidensche priesters probeerden de volgelingen van Christus over te halen tot eene onnatuurlijke vereeniging met het heidendom. De zekere mislukking van zulk eene vervalschte combinatie werd door Jezus Christus krachtig uitgedrukt in de hierboven genoemde vergelijking. Het Evangelie was gekomen als eene nieuwe openbaring door de grootste aller openbaarders, door den Heere zelve.

Pogingen om het tot den draad versleten kleeid van het Judaïsme met het nieuwe fabrikaat van het Evangelie op te lappen, hadden geen ander gevo'g dan dat een nog afzichtelijker scheur te zien kwam. De nieuwe wijn des verbonds kon niet worden afgetapt in de door ouderdom verteerde, lederen zakken der Mozaïsche geplengde wijn. Judaïsme werd verkleind en het Christendom bedorven door de onmogelijke samenvoeging.

De wet van Mozes was opeens vervuld en opgeheven door het Evangelie van Jezus Christus, alhoewel geen jota of tittel van de vereischte in betrekking tot moraliteit en gerechtigheid, vervat in de eerste, aan het tweede ontbrak.

Toen de verzezen en verheerlijkte Christus in persoon verscheen aan de schapen van het Westelijk veld, verklaarde Hij: „dat de oude dingen voorbijgegaan en dat alle dingen nieuw geworden waren.”

De Nephieten, welke volhard hadden in de waarneming van de hoofdzaken der wet, waren geheel uit het veld geslagen; en de Heere

verkondigde duidelijk de waarheid, Zijn vóórsterfelijk Godzijn als Jehova verklarende, die de wet had gegeven, en Zijn Menschzijn als de Christus, die, door sterfelijkheid en dood, de vervulling der wet had voltooid. Neem nota van Zijn duidelijke verklaring:

„Ziet, Ik zeg u, dat de wet aan Mozes gegeven, vervuld is. Ik ben het die de wet gaf, en Ik ben het, die het verbond met Mijn volk Israël maakte; daarom is de wet in Mij vervuld, want Ik ben gekomen om de wet te vervullen; daarom heeft zij een einde. Ziet, Ik vernietig de profeten niet, want zooveel als er in mij niet vervuld zijn, zullen vervuld worden. Omdat Ik tot u zeg, dat de oude dingen voorbijgegaan zijn, vernietig Ik niet datgene wat gesproken is aangaande toekomstige dingen. Want ziet, het verbond dat Ik met mijn volk gesloten heb, is niet geheel vervuld, maar de wet welke aan Mozes gegeven was, heeft in Mij een einde. (Boek van Mormon, 3 Nephi 15 : 4-8).

En zoo was het in deze laatste dagen, toen een herstelling van het Evange'ie en een weder-oprichting van de Kerk van Jezus Christus noodzakelijk werd vanwege de wereld-wijde afval, dat de nieuwe be-deeling van den hemel bepaald en onafhankelijk was gemaakt. Het was geen op'appen van door menschen ingestelde systemen, waarvan de beste met den tijd verslechterd, doch het kleed van autoriteit kwam versch van de weefstoel van Goddelijk doeleinde.

De onvermijdelijkheid van zulk eene herstelling en hernieuwing, wordt bewezen door des Heeren verklaring:

„Want zij zijn van Mijne verordeningen afgedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken. Zij zoeken den Heere niet om Zijne rechtvaardigheid te vestigen, doch elk mensch gaat zijn eigen weg, en naar het beeld van zijnen eigenen God, wiens beeld in de gelijkenis der wereld is, en wiens zelfstandigheid die van een afgod is. (Leer en Verbonden 1 : 15, 16).

Sommigen, welke zich aanmeldden voor het lidmaatschap in de Kerk, wilden hun vroegeren doop in de verschillende secten, waartoe zij behoord hadden, laten gelden — doopen door besprenkeling, door uitstorting of zelfs door onderdompeling — en vroegen om aanneming op aanspraak van zulk eene ceremonie. Het onderscheid tusschen de ceremonies van menschen en de verordeningen van God wordt aange-toond in eene goddelijke openbaring met betrekking tot deze kwestie, gegeven in April 1830:

„Ziet, Ik zeg tot u, dat Ik veroorzaakt heb dat alle oude verbonden in deze zaak weggedaan zijn, en dit is een nieuw en een eeuwig verbond, zelfs dat van den beginne was. Daarom, ofschoon een mensch honderdmaal gedoopt zou zijn, het is hem geen nut, want gij kunt in de enge poort niet ingaan door de wet van Mozes, noch door uwe doode werken; want het is vanwege uwe doode werken, dat Ik veroorzaakt heb dit laatste verbond en deze Kerk door Mij opgebouwd te worden, zelfs als in de dagen van ouds. Daarom, gaat in door de poort, gelijk Ik geboden heb, en zoekt niet uwen God raad te geven. Amen.” (Leer en Verbonden 22).

VERSLAG

der Hollanders-Conferentie, gehouden in den Tabernakel te Ogden, op Zondag 23 Mei 1.1.

Op bovengenoemden datum werd, onder de leiding van de Nederlandsche Zendingen-Vereeniging, de gewone jaarlijksche Conferentie gehouden in den Tabernakel te Ogden. Twee bijeenkomsten waren uitgeschreven, één te houden om 10.30 des morgens, en de andere om 3 uur in den namiddag. De namiddagvergadering evenwel moest om bijkomstige redenen van lokalen aard worden uitgesteld tot 4 uur. Onder begunstiging van schoon voorjaarsweer werden beide vergaderingen door ongeveer 600 personen bezocht. Om geheel juist te zijn: in de morgensamenkomst waren aanwezig 611, en in de namiddagbijeenkomst 577 mannen, vrouwen en kinderen.

Als openingszang werd aangegeven het zoo hartverheffende lied: „Gods Geest brandt in 't harte als vuur en als vlammen“ (No. 48 uit Heilige Lofzangen), waarna het openingsgebed werd uitgesproken door Ouderling P. J. Lammers, een der pionier-zendingen. Het Hollandsche Zangkoor, onder leiding van A. v. Roosendaal, zong daarna „De dauw des Hemels“ (No. 196).

Een kort welkomstwoord werd uitgesproken namens de Nederlandsche Zendingen-Vereeniging door haren President, Wm. J. De Brij, die tevens in de morgenvergadering als leider optrad.

Bisschop J. Watson, President van de Weber-Stake, was voorts de eerste spreker. In enkele korte zinnen, uitgesproken in de Engelsche taal en vertolkt door den Secretaris B. Tiemersma, heette ook hij de Hollandsche Heiligen van harte welkom, uitlaten komende dat spreker met velen hunner persoonlijk bekend, en wat meer zegt, eveneens persoonlijk bevriend was.

Ouderling I. Sanders, lid van den het Bestuur terzijde staanden Raad, was de volgende spreker. Allen zijn opgekomen voor hetzelfde doel. Spreker betuigt zijn blijdschap om eveneens tegenwoordig te zijn. Verhaalt verder hoe hij, nog in Holland zijnde, veel heeft gebeden het voorrecht te mogen hebben met de Heiligen in Zion zich te vereenigen. Thans zijn wij allen hier en ofschoon wij ons vaderland niet hebben vergeten, zoo toch gevoelen wij dat dit het land is door God uitverkoren. Hier hebben wij de Tempelen des Heeren, en laten wij niet vergeten daar gebruik van te maken. De autoriteiten van Zion spreken, in 't algemeen met veel lof van het Hollandsche volk. Zij kennen hen als trouwe en ge'oofige leden die hun tienden betalen, en vooral uitmunten in trouw huisbezoek aan de Heiligen. Het bezit van geld en goed is aangenaam maar gevaarlijk. In 't oude vaderland waren het meestal de armen die het Evangelie omhelsden. Hier evenwel zijn de meesten hunner, ook op maatschappelijk gebied, gezegend geworden. Critiek uit te brengen op de kerkelijke autoriteiten wordt als verkeerd geschetst, en den Heiligen den algemeenen raad gegeven, getrouw te blijven tot het einde.

Ter verpoozing wordt op zeer schoone en welluidende wijze een duet ten gehore gebracht door Ouderling H. J. Westbroek en Miss M. Sanders.

Ouderling David R. Lyon, eveneens een oud-zending, later gediend in het Amerikaansche leger in Frankrijk, volgt als spreker. Ouderling Lyon verhaalt enkele merkwaardige dingen in verband met zijne onderzendingen in Frankrijk, aan het licht doende komen dat God Zijn kinderen overal in staat is te bewaken, alsmede dat elkeen rein en onbevlekt kan blijven hoe ongunstig de omstandigheden dienaangaande ook moer wezen. Enkele treffende voorbeelden van gebedsverhooring worden aangehaald, en voorts een blik geworpen op den achterlijken toestand in zake ware godsdienst, van het Fransche volk, waaronder spreker, door de tijdsomstandigheden gedwongen, een tijdlang heeft vertoefd. In verband met een en ander besluit spreker zijne rede door te wijzen op het omvangrijke werk voor de dooden, en meent dat wij van onze rechten om in de Tempelen te werken, nog lang geen voldoende gebruik maken.

Ouderling A. Dalebout, kortgeleden op zending geroepen, en verwachtede omstreeks Juli te zullen vertrekken, is de volgende spreker. Het Woord van Wijsheid wordt met allen nadruk aanbevolen onderhouden te worden, en vooral den jongeren met ernst toegesproken in hun zoeken naar vermaak gepaste gelegenheden daarvoor te gebruiken. Voorts beveelt spreker alle immigranten aan, zich de Amerikaansche burgerschapsrechten te verwerven. Blijdschap wordt uitgesproken over het feit dat spreker in staat is eene zending te vervullen en nogmaals wordt betoogd toch vooral niet het hart te zetten op het geld, maar dit, waar noodig, veil te hebben voor de zaak des Heeren.

Ouderling Jos. Smith, voor ongeveer tien jaren geleden van Holland teruggekeerd en thans werkzaam in den Tempel en als zoodanig bij allen bekend, volgt Ouderling Dalebout op, en bepaalt zich hoofdzakelijk enkele wenken te geven met betrekking tot het administratieve werk verbonden aan de Tempel-ceremoniën. Uiteen wordt gezet hoe de benodigde lijsten die men heeft te overhandigen alvorens met Tempelwerk kan worden begonnen, dienen te worden ingevuld. Tot slot geeft spreker een krachtig getuigenis van het evangelie en wijst, evenals vorige spreker, op het gevaar dat schuilt in de vele plaatsen van vermaak, vooral gedurende de aanstaande zomermaanden door het jongere geslacht van Zion bezocht.

Het Hollandsche Koor zingt daarop, treffend schoon, het Engelsche Loflied: „Song of the Redeemed”.

Ouderling J. W. F. Volker, evenals Br. Lammers, een der pionierzendingen, vertaler van het Boek van Mormon in de Hollandsche taal, is, in de morgenvergadering, de laatste spreker. Ouderling Volker herdenkt in dankbare herinnering het feit dat hij, nu bijna veertig jaren geleden, naar dit gezegende land kwam, ofschoon ook de deugden van het oude vaderland niet vergeten zijn. Dat het Hollandsche volk steeds pal heeft gestaan voor vrijheid en recht, staat met gouden bladzijden in hare geschiedenis opgeteekend, waar het, tachtig lange jaren, om geloofsvrijheid, den strijd aanbod met het toenmaals machtige Spanje. Het evangelie heeft spreker een beteren man gemaakt, een beteren echtgenoot, een beteren vader, en door dit alles een beteren burger. Wijst op de

noodzakelijkheid onze kinderen op te voeden in de leer die ons zoo dierbaar is. Stelt voorts in 't licht, dat wij, ook in vereenigingsleven, er met ernst en ijver voor hebben te waken dat geen der vijanden van Gods kerk ons onze persoonlijke vrijheid gaat ontrooven. Ook te dien opzichte leven wij in gevaarlijke tijden, vol van onrust.

Pres. De Brij geeft nog een korte nabetrachting, als wanneer tot slot door al de aanwezigen twee verzen worden gezongen van Lied 53: „Laat uw Licht Schijnen”, waarna de dankzegging wordt uitgesproken door Ouderling J. De Haan.

De namiddagvergadering, op tijd begonnen, werd aangevangen met het gezamenlijk aanheffen van Lied 67: „Wij danken U, Heere!” Openingsgebed werd uitgesproken door Ouderling Henry Denkers. Eerste spreker is thans Ouderling Martin Dalebout. Woorden van ernstige vermaning worden gesproken, gepaard met het uiten van een persoonlijk getuigenis. Op den ernst der tijden wordt gewezen, de teekenen waarvan blijken geven dat spreker de komst des Heeren nabij vermeent te moeten achten.

Na Ouderling Dalebout wordt Bisschop Le Grand Richards geroepen, voormaalig President der Nederlandsche Zending. Zoo wij bij ons zelven geen vooruitgang hebben bespeurd in de ontwikkeling der betere hoedanigheden van ons karakter, dan, — zoo zegt spreker — is het tijd voor ons om op zending te gaan. Niet in de eerste plaats eene zending naar buiten uit, maar eene zending om ons eigen innerlijk te bekeeren. Geen land ter wereld heeft zooveel middelen om het opkomend geslacht, en iedereen, te leeren de zonde te bestrijden dan het land Zion, waar wij ons bevinden. Eens hebben we rekenschap te geven voor al de gunsten die we ontvingen en al de gelegenheden die ons deel waren. Bisschop Richards bevestigt wat vorige spreker zeide in verband met de spoedige te wachten tweede komst des Heeren, en vermaant elkeen aanwezig, zich op die gebeurtenis voor te bereiden.

Tot verpoozing wordt gemeenschappelijk gezongen Lied 38: „Vat moed! Alles is wel.” De derde spreker is Ouderling Evert Neuteboom. Deze conferentie doet spreker terugdenken aan de dagen van ouds, in ons oorspronkelijk vaderland waar we voor 't eerst de getuigenis van het evangelie ontvingen en waardoor we zoo uitermate gelukkig werden gemaakt. Waardoor we tevens leerden te werken in 's Heeren wijngaard, beter zelfs dan velen hier en thans doen. 't Einde evenwel zal ons loon ofwel straf brengen, aangezien we ontvangen zullen overeenkomstig datgene waarvoor we ons hebben bekwaamd. De toekomst zal leeren dat velen, hier groot en geacht, daar overtroffen zullen worden door menigene die hier minder of allicht in 't geheel niet werd geacht.

De Kerk is in beter toestand dan zij ooit te voren was, wat sommige critici somwijlen ook gelieven te zeggen. Er worden meer tienden betaald, terwijl de vergaderingen beter worden bezocht, dan ooit te voren. Spreker haalt voorts enkele oude herinneringen op uit vroeger tijden, toen de zendelingen, meer als thans, uitgingen zonder buidel en male zoogenaamd, en besluit met eene algemeene vermaning tot getrouwheid.

Ouderling Frank I. Kooyman wordt thans het woord gegeven. Zijne rede aanpassende aan het pas gezongen lied, vraagt hij der vergadering of we inderdaad kunnen zeggen goeden moed te hebben. De nuanceering

der hoeveelheid „moed" onder de Heiligen is zeer verscheiden. Paulus van ouds gaf als zijn gevoelen te kennen, altijd goeden moed te hebben niettegenstaande de vele beproevingen waardoor hij had te gaan. God wenschte Zijn werk te volenden en wij hebben op Hem te vertrouwen; al schijnt ons soms de weg ook duister en onklaar. Spreker gevoelt ten sterkste eene getuigenis van de waarheid. Ook hij is somwijlen moedeloos geweest, maar heeft toch altijd van 's Heeren wege kracht en sterkte ontvangen om staande te blijven en zelfs vooruit te gaan. 't Evangelie is waar, is gansch de ondertoon van sprekers rede. Enkele gezegden van litterair ontwikkelden onzer dagen worden aangehaald om te doen zien dat, ofschoon de morgen nog niet ten volle helder en klaar is, toch de nacht van ongeloof bezig is te verdwijnen.

Het zangkoor zingt: „Gods Voorzienigheid". President Wm. J. De Brij, die de leiding der namiddagvergadering had overgedragen aan den Vice-President Wm. Dalebout, is de laatste spreker. De inleiding zijner rede is de mededeeling dat de Hollandsche Zendingen-Vereeniging zich voorstelt in de toekomst veel te doen. Niet om te laken datgene wat voorheen is gedaan geworden, maar omdat in het huidig bestuur het besef levendig is dat een gebouw waarvan het fundament is gelegd, arbeid behoeft ter voltooiing. Het evangelie is waar, zoo ontwikkelt spreker vervolgens zijne rede, al wordt er dan somwijlen ook door afvaligen geïsterd. Ook thans hooren we weer een sterk en krachtig getuigenis.

Hoewel Pres. De Brij de laatste spreker is te achten, wordt nog aan Ouderling Lammers, reeds genoemd, gelegenheid gegeven een enkel woord van nagedachtenis te wijden aan Broeder Bos, kortelings overleden, en bij velen der Hollandsche Heiligen een bekende figuur.

Vice-President Wm. Dalebout zegt nog een enkel toepasselijk woord, hoofdzakelijk ten doel hebbende, dank te brengen aan allen die mede hebben gewerkt de conferentie een succes te doen zijn. De zeer op prijs gestelde medewerking van het Hollandsche Zangkoor van Salt Lake City wordt, en terecht, geroemd, terwijl alsmede een hartelijk woord van dank aan het adres van Br. Westbroek en Zuster Sanders op zijn plaats wordt geacht voor de schoone samenzang door hen in de morgenvergadering ten gehoor gebracht. De organist wordt eveneens gedankt, en zijn spel geroemd. De eigenaar van een der voornaamste bloemenmagazijnen ter stede had enkele prachtige bloemen en planten gezonden om de Hollanders welkom te heeten op hunne jaarlijksche bijeenkomst, en ook hem wordt een hartelijk woord van dank gewijid.

Ontegenzeggelijk was Ouderling Dalebout de tolk van heel het bestuur en al de leden der Zendingen-vereeniging, en wij kunnen met gerustheid de notulen dezer conferentie ter visie leggen, ons overtuigd houdende dat zij inderdaad welgeslaagd mag heeten.

B. TIEMERSMA, Secr.

Een Ogden lady over „Vrijheid in Utah”.

Een journalist van een van de oudste nieuwsbladen in Londen, wier kolommen over de Britsche eilanden algemeen gelezen worden, interviewde Mrs. Anna O'sen McKay, die als zendelinge werkzaam is in de Londensche conferentie, en het onderhoud, vergezeld van haar portret, verscheen in genoemd blad, overal groote belangstelling wekkende. De hoofdpunten daarvan laten wij hier volgen:

„Vrouwen van Utah. — Niemand verheugt zich in meer vrijheid of wordt beter behandeld. Ik heb mijn gansche leven in Utah doorgebracht. Ik ken de toestanden daar en eveneens het Mormoonsche volk en hun godsdienst. En, sinds ik gereisd heb en bijna iederen staat in de Unie bezocht heb, zoowel als andere landen, vertrouw ik in staat te zijn een correct verslag van Utah en haar volk te geven. Dank zij de volharding, ijver en energie van de Mormoonsche pioniers, is Utah heden een tuinstaat, en op al mijn reizen heb ik nimmer een zindelijker of schooner stad gezien dan Salt Lake City, de hoofdstad van Utah. Veertig percent (een tamelijk hooge schatting) van de bevolking der twee steden is Mormoonsch, wat bewijst dat allen, die in Utah leven, geen Mormonen zijn. Geruchten dat er een muur rond Utah is opgetrokken, dat alle brieven gelezen worden en dat meisjes verleid worden in Utah, zijn laaghartige laster. Geen vrouw in de wereld geniet meer vrijheid of wordt beter behandeld, gehoogacht, of meer geëerd dan de Mormoonsche vrouwen van Utah. De Mormoonsche vrouwen hebben altijd het stemrecht genoten. Wanneer zij den leeftijd van 21 jaar bereikt hebben, zijn zij gerechtigd hun stem uit te brengen bij het verkiezen van alle lands-, staats-, provincie- en stadsambtenaren. Sommige van mijne intieme vriendinnen bekleeden staats-, provincie- en stadsbetrekkingen. Utah wordt geregeerd door het gouvernement van de Vereenigde Staten, zóóals met iedere staat in de Unie het geval is. De vrouwen in Utah hebben elke mogelijke gelegenheid wat opvoeding en reizen aangaat, zelfs zij, die in hun eigen onderhoud moeten voorzien, omdat zij overal voor hun werk goed betaald worden. Niemand werkt langer dan 8 uren per dag. Zij zijn volkomen vrij in het kiezen van een betrekking. Bewijst dit dat de vrouwen in Utah slavinnen zijn? Dat zij door hardvochtige priesters gevangen gehouden en gedreven worden? Er is geen tweesortige zedelijkheidsstandaard. Van Mormoonsche mannen wordt verlangd, dat zij, zoowel als de vrouwen, van reine levenswandel zijn. De Heiligen der Laatste Dagen hebben sedert 1890 geen meervoudig huwelijk toegestaan. De zendelingen halen geen meisjes over om naar Utah te gaan voor het doel om meervoudige huwelijken aan te gaan, want zij zouden onverbiddeijk van de Kerk worden afgesneden en gevangen genomen voor zulk een misdaad.”

Het gebruik van tabak.

Er is niets te winnen, maar wel alles te verliezen door zich de gewoonte van het rooken eigen te maken. Niemand kan deze waarheid ontkennen en toch wordt door de jeugd, aangemoedigd door ouderen, gezondheid en lichamelijke kracht opgeofferd voor dit denkbeeldig genot. Geen jongman is gezien onder zijns gelijken, wanneer hij geen sigaretten rookt. Millioenen van deze gezondheidsroofsters gaan dagelijks in rook op, verpeste de atmosfeer voor anderen en zijn oorzaak dat de doktoren handen vol werk hebben. Het rooken van tabak, op welke wijze ook, ziet zoo onschuldig aan en wordt somtijds nog door dwaze menschen als noodig voor de gezondheid aanbevolen. Doch statistieken hebben bewezen dat mannen welke aan maagkanker lijden, dit voor het grootste gedeelte te danken hebben aan de verderfelijke gewoonte van het tabaksgebruik.

De mensch verlaagt zich door het gebruik van tabak. Hij ondermijnt zijn lichaamskracht, verzwakt het denkvermogen, en verhindert zijn inwendige organen behoorlijk te werken. Het geheele lichaam begint walgelijk te rieken, en het duurt niet lang of de frissche, heldere tint moet plaats maken voor de kleur van den ziekeling.

Het gebruik van tabak is den Christen onwaardig. Geen ernstig volgeling van den Grooten Leeraar kan zich overgeven aan het gebruik van tabak, zonder even stil te staan bij de vraag of ook Hij zich aan die gewoonte zou overgeven. En dan kunnen wij die vraag zelf beantwoorden, want Christus zou zich niet verlagen door Zijn lichaam te verontreinigen, de tabernakel van God ontvangen, als woonplaats voor Zijn Geest. En ook hen, die zich er op beroemen Hem als hun Meester te beschouwen, Hem te willen volgen en aan Hem een voorbeeld te willen nemen is het gebruik van tabak beslist onwaardig, want ook zij ontvingen een lichaam als woonplaats voor een geest, die uit Gods tegenwoordigheid kwam. Paulus zegt zelfs tot de leden der Kerk: Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is des Heiligen Geestes die in u is, dien Gij van God hebt? (1 Cor. 6 : 19).

INHOUD.

Tot de einden der aarde . Blz 209 De vertrokken Zendelingen „ 213 Een Oostersche legende . . „ 216 Ik dacht aan U, Moeder . „ 216 Een gelapt of een nieuw gewaad? „ 217	Verslag der Conferentie te Ogden „ 219 Een Ogden lady over „Vrij- heid in Utah” „ 223 Het gebruik van tabak . . „ 224
--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B.
 Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.